



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

De dandis eleemosynis Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

de filijs sollicitudo: quando alienum hoc est penitus à cælestis militiæ disciplina. Hæc Basilus: quæ quia possunt quibusdam ingrata videri, quod ad monasticam inuitent, nosq; hæc laicis potius scribimus, quam qui sacris initiati sunt aut monasticam profitentur, nolumus diutius prosequi: attamen vt sciant etiam ipsi qui coniugio seruiunt, quid faciendum sibi sit, si Christi ministri esse velint, ex eodem sanctissimo viro pauca adhuc commemorabimus. Non est, ait, quamobrem tu qui ad uxorem animum applicare maluisti, perinde quasi ea re mundum tibi amplecti licitum sit, desidia te des: quando eo maiore tibi labore contendendum est, attentioreque animi vtendum vigilantia, vt salutem inuenias: veluti qui sedem tibi in medijs laqueis, mediaque rebellium potestatum ditione delegeris, vbi peccatorum assidua ante oculos posita irritamenta habeas, ad quæ concupiscenda omnes sensuum tuorum libidines assidue loco veluti emotæ impellantur. Quocirca intelligere debes neuti quam effugere te posse, quin cum diabolo tibi sit deluctandum, ex eoque nullo modo victoriam te sine multis laboribus, pro Euangelicorum præceptorum conseruatione susceptis, reportaturum. Vnde cetera apud eundem. Ergo minister Christi nemo erit, nisi qui pro Christo legitimè certauerit. Quod si in certamine perseuerauerit, victor ibit ad cælos, eritque semper cum Domino suo.

2. Tim. 2.

Si quis mihi ministrauerit, honorificabit eum Pater meus qui est in cælis.

His verbis, vt ait Augustinus, intelligitur Dominus exposuisse quod supra dixerat, illic & minister meus erit. Nam quem maiorem honorem accipere poterit adoptatus, quam vt sit, vbi est vnicus? Sed quæ est ignauia, imo insania nostra, vt si quis propositus sit honor temporalis, ad illum consequendum per ignem & aquam omnes properemus, cælesti autem & æterno oblato nobis honore vix quisquam sit, qui pedem loco mouere velit? Ostulti filij hominum, tamen quandoq; sapite. Quare tam miserè perditis animas vestras? Quare non videtis mundi vanitatem? Quærite Deum & veros honores, & felices ac beati eritis.

Augustin.

SERMO IN EODEM FESTO.

De dandis elemosynis.

Disseruit, dedit pauperibus: iustitia eius manet in seculum seculi. Psalmo CXI. Szauente illa impiissima sub Decio tyranno Christianorum persecutione, inter alios, qui tum varijs conficiebantur supplicijs, etiam inuictissimus Leuita Laurentius peremptus est, tum quod Christi fidem negare noller, tum quod Ecclesiæ thesauros in vsus pauperum liberalissimè distribuisset. Postulabat Tyrannus thesauros sibi dari, quos Philippus iunior Imperator Ecclesiæ donauerat: sed contemptus est à Leuita Laurentio Christianissimo, castissimo, simul ac sapientissimo: dumque speraret thesauros sibi illatum iri, oblatos sibi vidit numerosissimos sanctorum pauperum greges, in quorum victu atque vestitu sanctus martyr, vt ait Leo Papa, innumere multibiles condiderat facultates: quæ tanto integrius erant saluæ, quanto sanctius probantur expensæ. Hac de causa, vt equidem puto, recitatur

Suppliciorum
D Laurentii
illatorum
causa que tu-
erunt.

Leo Papa.

VVV hodie

T. VI
22

1. Cor. 9.

Crudelitas
quorundam
in pauperes
vide.

Rom. 2.

1. Ioan. 3.

Rom. 5.
In nimium
auros & im-
miserico-
dus.

Eccle. 25.

Ecc. e. 13.
Ambros.

Parentes qui
prohibus suis
miserationis
exempla re-
linquunt.

hodie Epistola, vbi de eleemosynis dandis fit adhortatio, commemoratur, que Psalms Davidici versiculus, quem nos thematis loco proposuimus, nempe: *Dissertit, dedit pauperibus, &c.* Vnde nos quoque sumpta hinc occasione operæ precium facturi videmur, si charitatem vestram ad præstandam eleemosynas exhortemur. Multi enim foedissima auaritiæ cupiditate inflammati, nihil ita fugiunt ac abhorrent, vt miseris præstare beneficium. Semper enim suis decedere facultatibus arbitrantur, quicquid in pauperum vsus contulerint. Vident quotidie velint nolint fratres suos Christianos, Christi sanguine redemptos, alios fame & siti affici, alios nuditate cruciari, alios morbis vexari, nec vllum habere subsidium, alios alijs calamitatibus subditos absque alicuius ope & auxilio: & tamen plus quam saxea, plus quam ferina duricia prætereunt ac negligunt miseros. Legunt isti aut aliunde bene norunt, Omnipotentem Deum ne ipsi quidem licet amantissimo cordis sui vnigenito pepercisse propter nos, qui est reuera immanis quædam miserationis excessus: & ipsi vilissimis ac breui amittendis pecunijs aduersum semetipsos. Christus Iesus Filius Dei pro nostri redemptione animam posuit, sanguinem fudit, totum se impendit, cum tamen non amici sed inimici illius essemus: isti autem neque pecunias illius causa fundere dignantur, sed adamantinis pectoribus despiciunt eum nudum & peregrinum pro nobis mortuum. Possunt hæc feras & saxa mollire, & tamen homines nihil mouent. Malumus plerique humanitatis & misericordiam esse expertes, quam vel parum tribuere. Etiam si moriantur innumeræ, extrema rerum omnium penuria adacti, nihil ad nos attinet: plus cruciat nos modicæ pecuniæ erogatio, quam mortis miserorumi. Et qua tandem ratione poterimus grauissimos inferorum cruciatus euadere? Si nihil aliud a nobis mali perpetratum sit, nonne hoc vnum iustissimam nobis damnationem conciliat? Quænam sunt in illo homine humanitatis vestigia, qui cum possit absque suo detrimento consortem naturæ suæ inopia laborantem releuare ac reficere, tamen penitus non curat, nec vlla illius necessitate, nullis lacrymis, nullis precibus, nullis miserijs flecti potest? Qui verò talis vti- quam potest vel audeat diuinam sperare misericordiam, qui tam crudelis est in proximum suum? In hominem similem sibi non habet misericordiam, & propitiationem petit à Deo? Quis exorabit pro delictis illius? Et tamen omne animal diligit simile sibi: nec quicquam tam est secundum naturam, quæ innare naturæ consortem. Fingunt sibi multas causas quasdam friuolas, & caluas excusationes, & tanquam mentiri possit Deus, aut quicquam iniqui præcipere, res suas indigentibus impartiri metuunt. Aiunt prospiciendum esse sibi ac suis. Rectè quidem. Sed Christus pauper negligendus non est. Necessaria sibi ac suis vt procurent, nemo vetat: porro grandes coacervare diuitias quorsum attinet? Qui prolibus suis bene prospectum cupiunt, liberalitatis ac misericordiam exempla eis relinquant. Opes mediocres sæpè longè vtiliores sunt, quam nimium abundantes. Cui enim parum relictum est, cogitur ipse cura & industria sua quod sibi deesse conspiciat, comparare. Qui autem rebus abundant, vt plurimum comessando, potando, seortando, atque alijs improbis studijs eas abliguriunt. Interim eorum, à quibus ampla eis relicta sunt patrimonialia, nulla fit mentio: Vtrum animæ eorum in

pegnit

penis vel refrigerio sint, perinde est illis. Quanto igitur satius est facultates suas in illorum vsus distribuere, quibus quicquid præstiteris, Christo præstitum dubitare non possis? Potest autem immenso carere præmio, quicquid in Christum collatum erit? Sed hic fide multa opus est. Non enim vides Christum, dum pauperi confers beneficium: & tamen Christus ibi est. Verum auaritia diffidentiam parit, vt quod tribuis, non multo auctius restituendum, sed amissum iri putes. O pessimum auaritiæ morbum, qui fiduciam homini aufert. Vnde rectissimè Apostolus vocat eam idololatriæ seruitutem. Agnosce ò homo Deum ac Dominum, à quo habes, quicquid boni habes. Cogita quæso quis nam tu ipse sis, quid dispenses, à quo consequus sis ea quæ obtines: qua denique ex causa tam multa tibi collata sint, Dei optimi maximi minister es, tuorum dispensator conseruatorum. Ne tibi persuadeas tibi vni donata ea quæ habes, aut eo te multa accepisse, vt tanquã communis naturæ hostis, tuis includas arcis, quod multorum necessitati à summo omnium parente præparatum est. Imo verò ea aliena cogites, ac commodata tibi potius, quam donata, vt in miseris ac inopes tanquã summi patris familias substantiam liberaliter ac sapienter distribuas, non tibi vni seu fur nequissimus, & raptor crudelissimus vsurpes. Noli ea repagulis & seris interclusa retinere, noli rerum vsus commoditatemq; inuidere hominibus, quarum à te quandoquæ in iudicio seuerissima exigenda ratio est: noli omnibus ad te auare retractis, omnes eorum vtilitate priuare. Si quid in pauperem contuleris beneficij, tibi ipsi consulens. Si tua tibi iniquè seruaueris, cum diuine illo epulone damnaberis, quem scriptura æternis ait supplicij deditum, non quod aliena rapuerit, sed quod sua miseris non sit impartitus. Crede mihi, imo crede diuinis literis, & pollicitationibus, quicquid pauperibus dederis, ad te multis modis auctum & multiplicatum reuertetur. Nam quemadmodum frumentum terræ mandatum, lucrum mittenti parat, & ex paucis granis, vberes consurgunt segetes: ita panis esuriienti præstitus, maximam conferenti in posterum adfert vtilitatem.

Est autem in faciendis eleemosynis diligenter vnicuique obseruandum. Primo vsant ex charitate. Nam alioqui minor illarum efficaciam est. Valent tamen etiam extra charitatem factæ, tum ad præparandum hominem ad suscipiendam gratiam, tum ad mitigandas pœnas æternas, si fortè in flagitijs obstinatus & impœnitens moriatur: tum ad obtinendum bonum aliquod temporale, quod tamen in eleemosynis præstandis præcipuè spectandum non est. Nam secundo curandum est, vt fiant propter Deum. Quanto intentio fuerit purior, tanto erit merces copiosior. Nihil autem ibi spectare aliud, quam laudes humanas quod faciebant pharisæi hypocritæ, quos Dominus in Evangelio reprehendit, aut temporalium diuitiarum retributionem, id non decet hominem Christianum, cui Deus promisit regna caelorum. Tertio videndum est, vt non animo inuito & tristi, sed voluntario ac hilari fiant. *Hilarem enim datorem diligit Deus. Bona dat, qui cito dat.* Id autem facile est illis, qui in pauperibus Deum contemplantur. Quarto denique etiam hoc obseruandum est, vt eleemosynam, quæ triplex est, nempe cordis per compassionem, oris per correctionem, operis per largitionem, primo nobis ipsis impendamus: deinde proximis: in quibus etiam ordo ser-

Eleemosynas ipsi Christo erogati.

Auaritia vel dicitur idololatriæ seruitus. Galat. 5. Ephes. 5.

Diuitias non esse nisi aliorum, nō propria bona.

Lucæ 16.

Quod egeno contuleris id non posse tibi petite.

In eleemosynarum erogatione quam obseruanda sunt.

Math. 5.

1. Cor. 9.

Eleemo 70b vt sit trip. ca.

T. VI
22

uandus est, vt præferantur fideles, domestici & propinqui: atque ex his iusti, si cæteræ circumstantiæ pares sint. Quoniam omnibus beneficiendum est, & bonis, & malis, & iustis & impijs, & amicis & inimicis, cum exigat necessitas, & facultas suppeditat. Sed pensandæ in his semper sunt circumstantiæ, vt sciri possit, quando & qua ratione, & vbi, & cui potissimum oporteat gratificari ac opem ferre. Neque verò ambigendum est, quin eleemosynarum largitio sit in præcepto, quandoquidem in Euangelio secundum Matthæum damnationis sententia plectendi leguntur, qui opera misericordie non præstiterint. Cur autem mortiferi peccati rei sint, qui eleemosynam præstare nolunt, ratio est, quod dilectio proximi, quæ est in præcepto, sine eleemosynarum collatione, seruari non potest. Porro ad dilectionem proximi certissimum est pertinere, vt non solum bene eis velimus, sed etiam bene faciamus, vt est apud D. Ioannem in epistola: *Non diligamus verbo, neque lingua, sed opere & veritate.* Item: *Qui habuerit substantiam huius mundi, & viderit fratrem suum, id est, proximum, necessitatem habere, & clausit visceribus suis ab eo, quomodo caritas Dei manet in illo?* Et Diuus Gregorius: Probatio, inquit, dilectionis exhibitio est operis. Verum in ipsa præstanda eleemosyna considerandum est, vt superflua tantum intelligantur necessario tribuenda, superflua, inquam, non solum quantum ad ipsum tribuentem pertinet, sed illos etiam, quorum cura ipsi incumbit. Hic adhibenda discretio est, vt non simus nimium pusillanimes, peccatum fabricando, vbi non est: nec auaritia retineamur, quo minus opem feramus indigentibus. Metuenda est enim illa D. Ambrosij sententia: *Paſce esurientem, paſce fame morientem: Si non pauperi, occidisti.* Et illa D. Gregorij Papæ: *Tot quotidie diuites perimus, quot morientium pauperum apud se subsidia abscondunt.*

Possent hic innumera sacre scripturæ testimonia adducere, quæ vel commendant, vel etiam præcipiunt misericordie opera: sed quia illa cuiuslibet obuia sunt, omisis illis, aliquot sanctorum patrum ad faciendas eleemosynas adhortationes huc adferam, vt tanto magis apud animos vestros probentur, quanto maior est illorum autoritas & sanctitas, quorum verbis apud vos vtar. Primo loco placet D. Basilium commemorare, qui Homeliâ in diuites auaros sic ait: *Quantam te Deo beneficentissimo gratiam habere, quam hilarem esse te simul & in inopes munificum atque liberalem oportebat, quod non ipse pro foribus alienis cogere obtuleras esse & querulus, sed tuas alij occupant? Nunc autem tristis es & rogatu difficilis: occurſus pauperum vitas, ne fortè aliquid vel modicum coactò è manibus exeat. Vnam tantum nosti vocem: Non habeo, non dabo: Nam & pauper ego quoque sum. Pauper es, profecto pauper, & omnium egenus honorum. Pauper, inquam, charitate pauper, benignitate in indigos pauper, fide erga Deum pauper, pauper æternæ spe. Quamobrem frumenti quodcumque possides, tuos fac fratres participes. Cras fortè marcescet. Hodie egenti da. Auaritiæ genus id pessimum est, nolle ne ea quidem, quæ facile corrumpuntur, inopi dare. Dixeris: Cui facio iniuriam, si mea retineo conseruoque? Quæ illa, dic mihi, rurali vnde accepta hæc ad traducendam præsentem hanc vitam inuexisti? Perinde enim facis, ac si quis in theatro locum spectandi mox ve anteuerit alij arripere, cæteros ab arceat ingressu, suo vnus vsu id adiudicans, quod ad omnium.*

Circumstantiæ in benefici collatione quæ attendendæ.
Matth. 5.

Crudeles in pauperes cur peccant mortaliter.

1. Ioan. 1.
Ibidem.

Gregor.

Superflua ex quibus præstanda est eleemosyna qui intelligenda.

Ambrosius.
Gregorius.

Eleemosynâ necessario quædam probari sanctorum patrum testimonijs.
Basilius.

Auarorum excusationes quo minus egenis tribuatur imple.

Auaritiæ genus pessimum quodnam sit.

omnium communem usum proponitur? Tales & diuites existunt. Communia namque cum priores obtinuerint, propria faciunt occupando. Nam si tantum quisque usurparet, quantum ad propriæ necessitatis solatium faceret, superfluumque egentibus tribueret, nemo profecto esset diues, nemo item pauper. Nonne nudus ex utero matris excidisti, nudusque rursus reuerteris ad humum? Hæc tibi bona præsentia unde? Si à casu dixeris, impius es, cum non agnoscens qui te condidit, neque ei qui dedit rependens gratiam. Quod si ex Deo te illa habere fateris, dic mihi, quam obrem hæc sortitus es? Non enim iniustus est Deus, qui ea quæ sunt ad victum, inæqualiter nobis diuiserit. Cur tu diues es, ille pauper? Profecto non ob aliam causam, nisi ut tu benignitatis ac fidelis administrationis mercedem accipias, ille verò patientiæ maximis præmijs honoretur. Tu verò insatiabilis auaritiæ lacertis omnia circumplexus, & tot homines illis priuans, neminem te lædere putas? Quis quæso, est auarus? Ille qui eo quod satis esse debet, non est contentus. Quis verò peculator? Ille qui ad se vnum transfert, quæ singulorum sunt. Tu ergo non auarus? Non tu peculator, cum ea quæ ad dispensandum distribuendumque receperis, tibi propria facis? Num qui vellem diriquerit, spoliator nominabitur: qui autem nudum non tulerit, modo possit, alterius cuiusdam nominis appellatione dignus erit? Esurientis est panis, quem tu retines: nudi est vestis, quam in arca custodis: discalceari calceus, qui apud te marcescit: egentis argentum, quod tu tertæ in fossam possides. Quare tot iniurijs es hominibus, quos poteras opem conferre.

Quomodo nemo possit esse diues, nemo pauper. Iob 2.

Diuites aut pauperes eum Deus quodam esse sinat.

Auarus reuera quisquam dicatur.

Basilios.

Concupiscentia insatiabilis ut faciat homines voce pauperes.

Diuites cur Deus esse quodam permittat.

Diuitias opulentiorum

Idem alibi dicit: Sustinens inexoratus abs te pauperem reijcere, nec meritis iudicis minas, ac ea quæ se ille pollicitus est hominibus huiusmodi redditurum. Non te miseret? misericordiam non inuenies. Non aperuisti domum tuam? à regno Dei excluderis. Non dedisti panem? non vitam recipies æternam. Sed & pauperem te ipsum dicit. Et ego tecum sentio. Pauper profecto est, qui multis indiget. Pauperes, inquam, insatiabilis concupiscentia reddit. D. Ioannes Chrysostomus Homelia XX XIII. ad populum Antiochenum sic habet: Tuarum es o homo dispensator pecuniarum, non minus quam qui Ecclesiæ bona dispensat. Sicut igitur ille potestatem non habet, ea quæ propter pauperes à vobis erogantur, temerè & ut casu venit dispergendi, quoniam in pauperum data sunt alimentum: ita neque tua. Et si namque paternam excepisti hereditatem, & ita possides quæcumque tibi sunt, ita quoque tamen Dei sunt omnia. Postea verò tu quod erogasti quidem, tibi vis dispensari diligentia: Deum verò sua non censet maiori nos repetiturum vehementia, sed ea simpliciter passurum pereuntia? Non ita est, nequaquam. Hæc enim propterea tibi concessit ut dares illis escam in tempore opportuno, egentibus: sicut tu conferuo dispensanda dedisti, itidem & Deus te vult hæc incongrua erogare. Propterea quoque cum auferre possit, ea demisit: ut exhibendæ virtutis occasionem habeas, ut alterum alterius indigentem constituens, mutuam charitatem redderet feruentiorem. Non enim ad hoc accepisti, ut in delicias absumeres, sed ut in elemosynam erogares. Nunquid enim tua possides? Res pauperum tibi sunt creditæ, siue ex laboribus iustis, siue ex hereditate paterna possideas. Nunquid enim non potuit Deus hæc tibi auferre? Verum hoc non facit, in potestate tua ponens.

T. VI
22

necessitates esse pauperū. ponens liberam in pauperes liberalitatem. Tu vero, queso, considera, quomodo per omnes parabolas non suis congruè pecunijs vcentes punit. Nec enim virgines aliena rapuerant, sed propria non dederunt. Neque qui talentum in terram defodit, iniustum vsum sibi vendicauit, sed quia non genuinavit: nec esurientem despicientes quod aliena rapuerint puniuntur, sed quoniam sua non disperferunt. Audiamus itaque quotquot ventri indulgemus, quotquot in opiparas conuas expendimus diuitias, nihil nobis pertinentes, sed indigentibus debitas. Non enim quoniam ex benignitate multa de tuis erogare iustus es, hac ideo putes esse tua. Tibi mutuauit, vt laudabilis fieri posses. Ne tua igitur esse putes ei sua præbens: nec enim si cui tu munuisses, vt abiens aliquas possit quæstuum occasiones inuenire, illius pecunias esse diceres. Igitur & tibi Deus tradidit, vt cælum lucrari posses. Ergo benignitatis excessum ne facias ingratitude materiam. D. Ambrosius sanctissimus Ecclesie Doctor scribit in hunc modum: Habe diues hypothecas, inopum sinus: habeas hypothecas, viduarum domos: habeas hypothecas, ora infantium orphanorum. Item: Si peregrinum sub te stum tuum inducas, si suscipias egentem, ille tibi acquirit sanctorum amicitias & æterna tabernacula. Et rursus: Tu qui putas te manum habere sanam, caue ne autortia, caue ne sacrilegio contrahatur. Extende eam sæpius, extende eam ad illum pauperem, qui te obsecrat: extende vt proximum iuues, vt vidua ferat præsidium, eripias iniuriam, quem vides iniuste contumelie subiacere. D. Maximus Episcopus Thurinens, Eleemosyna, inquit, quodammodo animamatum aliquod est lauacrum, & si quis forte post baptismum humana fragilitate deliquerit, superfit ei vt iterum eleemosynis emundet, sicut ait Dominus: Date eleemosynam, & ecce omnia munda sunt vobis. D. Cyprianus gloriosissimus martyr & Episcopus, quem me oportuit primo loco commemorasse, sic ait: Locupletem te esse dicis & diuitem, & vtendum putas ijs que Deus possidere te voluit. Vtere, sed ad res salutare: vtere, sed ad bonas artes: vtere ad illa, que Deus præcepit, que Dominus ostendit. Diuitem te sentiant pauperes, locupletem sentiant indigentes. Patrimonia tua Deo fœnera, Christum ciba. Commenda illic thesauros tuos, vbi nullus fur effodiat, quo nullus insidians grassator irrumpat. Possessiones tibi sed cælestes magis compara, vbi fructus tuos iuges ac perennes & ab omni contactu iniurie secularis immunes, nec rubigo atterat, nec grando cædat, nec sol urat, nec pluuia corrumpat. Nam delinquis & hoc ipso in Deum, si ad hoc tibi ab illo diuitias datas credis, vt illis non salubriter perfruaris. Tentatio est patrimonium grande, nisi ad vsus bonos census operetur, vt patrimonio suo vnusquisque locupletior, magis redimere debeat, quam augere delicta. Denique sanctissimus atque eruditissimus Pontif. Leo ita scriptum reliquit: Magna est eleemosyna, que ardentium criminum globos beneuolentie sue fonte refrigerat, & quodam irriguo largitatis obruit incendia delictorum: vt quamuis offensus Deus, quamuis criminibus prouocatus, cogatur liberare eleemosynis, quem disposuerat punire peccatis. Possem hic innumera alia tum sacre scripturæ, tum sanctorum Patrum dicta proferre, sed vitanda nimietas est. Tamen memoratu dignam D. Hieronymi sententiam non omittere, qua sic ait. Qui diuitiarum seruus est, diuitias custodit vt seruus: qui

ne cessitates esse pauperū.

Math. 9. Lucæ 9.

Math. 9.

Bona temporaria vt Deus diuitibus tantum mutuat.

Ambrosius.

Esaiæ 58.

Ambros.

Maximus. Eleemosyna vti sit lauacrum animarum. Lucæ 11. Cypriann.

Math 9.

Diuitiz vt sine tentatio periculosa.

Leo Papa.

Hieron.

qui autem seruitutis excusserit iugum, distribuit eas ut Dominus. Hoc enim interest, diuitias habere, & diuitijs seruire: ijs si uti scias tibi seruiunt: si uti nescias, illis seruis. Itaque dilectissimi, ne sim prolixior, contemnamus diuitias, Christi paupertatem sectemur, cogitemus diuitias perdere animam, si non rectè dispensentur sciamus eas non veras, sed falsas opes esse. Solæ nanque virtutes, veræ diuitiæ sunt. Attendamus ut mentem deprimant, quam breuis & fallax sit vita præsens, quam innumera pariat mala diuitiarum amor, quam non expleant animæ sitim quantumuis immensæ opes mundi, quam turpiter & profusè sæpius ab alienis concoquantur. & quod pauca necessitati sufficiant, quod nudi hinc exhibimus, & cuncta alijs fortè extraneis & ingratis relinquimus, quod rerum nostrarum non domini, sed dispensatores simus. Horum diligens consideratio faciet nos ad contemnenda præsentis vitæ bona, & præstandas elemosynas alacriores, præstante Domino nostro Iesu Christo, cui cum Patre & Spiritu sancto est gloria sempiterna, Amen.

Diuitias habere ac diuitijs seruire quid differant.

Diuitiæ veræ ut sint solæ virtutes.

IN SOLENNITATE ASSUMPTIONIS GLORIOSISSIMÆ SEMPERQUE VIRGINIS MARIE LECTIO
libri Ecclesiastici, Capite XXIII.

N omnibus requiem quaesivi, & in hereditate Domini morabor. Tunc præcepit: & dixit mihi creator omnium: & qui creauit me, requieuit in tabernaculo meo, & dixit mihi: In Iacob inhabitabit, & in Israel hereditare, & in electis meis mitte radices. Et sic in Sion firmata sum, & in ciuitate sanctificata similiter requieui, & in Hierusalem potestas mea. Et radicaui in populo honorificato, & in partibus Dei mei hereditas illius, & in plenitudine sanctorum decentio mea. Quasi Cedrus exaltata sum in Libano, & quasi Cypressus in monte Sion: quæ palmæ exaltata sum in Cades, & quasi plantatio rose in Hiericho. Quasi oliua speciosa in campis, & quasi platanus exaltata sum iuxta aquam in plateis. Sicut cinnamomum & balsamum aromatizans odorem dedi. Quasi myrrha electa dedi suauitatem odoris.

PARAPHRASIS IN EANDEM LECTIONEM.

Vt alias quoque dixisse me memini nihil obstat, si ea quæ capiti nostro Domino Iesu Christo tribuuntur, etiam de membris illius, quantum fas est & congruit, intelligantur. Itaque licet tota hæc lectio speciatim ad Dei sapientiam pertineat, potest tamen absque vlla absurditate ad matrem virginem pia interpretatione accommodari: quæ ut est sanctitate & dignitate filio suo proxima, ita præcipue illi conueniunt præ cæteris, quæ hæc lectione continentur. At ergo virgo intemerata: In omnibus requiem quaesivi, omnium pacem & quietem sempiternam summè desiderauit, atque ut à vitiorum perturbationibus liberi, secunda & tranquilla mente seruiant Deo creatori suo: idque ut possint exemplo, precibus, auxilio & ope eos adiungere non desino: & in hereditate Domini, sancta Ecclesia Ca-